

20. s. e. trin. 17. 10. Dannemare, Vestenskov

Salmer: 10 385 – 320 427 484

Evangelium: Matthæus kap. 22 v. 1-14.

Lad det være sagt med det samme. Det, vi netop har hørt, kan kun høres som en grusom fortælling, der slet ikke ville give nogen mening at høre, hvis ikke den netop blev læst op i den sammenhæng, som en gudstjeneste er.

Fortællingen læses som evangelium, dvs. et godt budskab, men det kan unægtelig være svært at finde det gode i denne fortælling, som kaldes kongesønnens bryllup. Vi begynder ganske vist lyst og lykkeligt med kongen, der vil holde fest, men det hele ender i mørke og gråd. Selv om fortællingen lader os forstå, at festen dog bliver holdt, så er det en detalje i sammenligning med alt det, der slår fejl.

Og denne fortælling skal vi så høre samtidig med at vi fejrer gudstjeneste og takker Gud for hans

nåde og barmhjertighed imod os. Hvor finder vi nåden og barmhjertigheden i evangeliet?

Ja, nu er dagens tekst hentet ud af en større sammenhæng, som hedder Matthæus evangeliet. Og denne bog rummer i sin helhed det gode budskab, at Gud åbenbarede sig i mennesket Jesus Kristus. Gennem Jesus Kristus, hans liv, død og opstandelse har vi lært, at Gud er nådig og barmhjertig imod os, ja, Han frelser os fra mørket og døden og sætter os ind i sit evige rige.

Det er i sandhed et glædeligt budskab at få at høre: vi ikke er underlagt mørke og død, men Gud har magt til at besejre det onde. Det er godt at høre, ikke mindst når vi mærker, at livet er tungt og besværligt og vi synes, at det er svært at være menneske.

Men let bliver det da ikke, efter vi har hørt teksten i dag. Skal vi sammenligne os med ham, som var klædt i det forkerte tøj og alligevel var med til festen, så kunne vi hurtigt føle os sat udenfor og komme i dårligt humør. For ham gik

det ilde. Tilsyneladende uden at han havde gjort andet forkert, end at han var mødt op i det forkerte tøj.

Men for at fatte indholdet i det kristne evangelium, må vi forstå, at det handler ikke om at tømme en bolsje butik. Vi kan ikke blot tage for os af varerne som begærlige børn for så at forlade butikken og regne med, at nu har vi nok til at holde fest for ud i al fremtid.

Skal vi prøve at forstå betydningen af denne vildfarne gæst, må vi se på den alvor, der altid ligger i at tage del i noget. Skal vi være virkelig med, så kan vi ikke være det på skrømt. Det gælder i alle livets forhold.

Når det gælder venskab og kærlighed, er vi da slet ikke i tvivl om, at det kræver både alvor og ærlighed, for at forholdet kan bestå. Skal vi tænke lidt videre, så vil det være oplagt at forvente det samme i forholdet til Gud.

Når Gud tilsiger os sin kærlighed, og vi skal leve som hans elskede børn, så må dette forhold mellem barn og far bero på en gensidighed. Så stor som glæden er over at stole på, at vi hører Gud til, så stor må også alvoren være, når vi skal tage vare på vort liv, som vi er blevet betroet. Det skylder vi Gud og det liv, han har givet os.

Når Gud har givet os livet og vil indbyde os til at tage del i hans fest, så kan han også forvente af os, at vi tager det alvorligt. Det vil sige, at vi ikke opfører os, som om det ikke betyder noget.

Med indbydelsen til at tage del i festen får vi også et ansvar. Et ansvar over for, hvad vi bruger vort liv til, og et ansvar over for de mennesker, som er en del af vort liv.

Vi kommer så let til at vende fokus bort fra os selv og hen på de andre, når talen falder på ansvar. Ansvar er noget, som de andre har først og fremmest. Det kan godt være, det ikke er det, vi mener, men det er ofte sådan, vi opfører os.

Hvem er nu han, der er kommet med til festen i det forkerte tøj? Ja i disse tider kunne vi let finde på at sige: det må da være den fremmede, som går iblandt os og klæder sig forkert i forhold til os andre. Tag tørklæde og kjortel af og klæd dig på som os, så kan vi begynde at acceptere dig.

Vi falder for fristelsen til at stille krav til den anden i stedet for at spørge os selv, hvad VI kan gøre for at møde den anden i respekt og forståelse. Vores opgave som nogen af dem, der er indbudt til festen, vi bør vide bedre end nogen, at alle har fået indbydelsen til at være med.

Både de onde og de gode og dem, som stod ved vejene blev samlet i bryllups salen. Det træk svarer helt til de øvrige fortællinger vi kender fra evangelierne. Jesus skelner ikke mellem mennesker. Men han forventer til gengæld det samme af os. Vi må heller ikke gøre forskel.

Glemmer vi vores ansvar over for dem, der er anderledes end vi, ja så sætter vi os selv uden for

Guds riges fest. Så kan det ikke længere kendes på os, at vi hører til der. Evangelierne er én lang beretning om, hvordan Jesus nedbryder skel mellem mennesker.

Gud vil fællesskabets brogede mangfoldighed med plads til børn, unge og gamle, dem, der kan meget og dem der kan lidt, alle får en plads. Og skulle det vise sig, nogen ikke ønsker at være med, ja så vælger han det selv. I kraft af det ansvar vi mennesker har fået, så tvinges vi ikke med.

Men indbydelsen står ved magt. Den rokkes ikke. Det vidner hele Matthæus evangeliet om, når han beretter, at Jesu sidste ord lød til disciplene og alle, der siden er kommet med i denne flok: "se, jeg er med jer alle dage, ind til verdens ende".

Det løfte, at vi er omsluttet af Guds trofasthed og kærlighed, det kan give os mod til at forvalte vort ansvar, også når det ser aller mest svært ud. Det giver håb og kræfter til at leve...